

EDITORIAL

VAN DIE REDAKSIE

Consulting-Room Waste

The nuclear physicists have learned from bitter experience to be careful with their waste products, and elaborate precautions are taken to ensure safety from radioactive fall-out. Theirs may be a more serious problem and also a more durable one, for the half-life of many of the fission products is measured in decades, but the lethal dangers that lurk in the waste-basket of any doctor's surgery must not be underestimated.

Let us not over-react to drug addiction, and assume that every scavenger who grubs around in the dustbin of a surgery must be searching for a syringe to aid him in his unhappy habit. That this does happen is almost certain, but there are many other dangers in that same waste-basket, and even the syringes may be detrimental to the health of youngsters who certainly do not regard them as sinister instruments pertaining to the drug scene.

An announcement in the Newsletter of the Natal Inland Branch¹ brings this very important matter to the attention of its readers, and we should like to extend the same message to all the members of the Medical Association. The era of the plastic, disposable syringe has brought with it the danger of these instruments landing in careless hands and even being used for the purposes of drug addiction. They must therefore be destroyed or rendered unusable before they are discarded. It is not difficult. The barrel can be crushed underfoot and the needle bent. If such inelegant stamping is unacceptable, a pot of boiling water will quickly warp the syringes so that the pistons cannot be moved. Whatever the method employed, it must be attended to consistently, so that no syringe and needle escape to be salvaged by an unauthorised person.

Admittedly, they make interesting toys for youngsters with some imagination, and now and

again, under proper supervision, a doctor may well allow his son to experiment with a discarded syringe, but it must be a controlled experiment, and when the novelty has worn off, the syringe must be destroyed. It is also important to bear in mind that because these plastic instruments are not re-sterilised, they are also not rinsed. Remnants of the material injected may therefore be present and could be dangerous. Even more hazardous is the syringe that has been used to obtain a specimen of blood from a patient with a suspected serious infection. It would be grossly negligent of any doctor to allow such a contaminated syringe to find its way unsterilised and undestroyed into a municipal dustbin.

We must not forget other dangerous substances that are sometimes unthinkingly discarded, such as samples of medicines that have expired, multi-dose phials of injectable preparations of which the sterility has become suspect, etc. Any busy practice engenders a considerable amount of waste, and pressure of work sometimes precludes meticulous attention to its disposal. We must remember that what to us is commonplace and therefore uninteresting, holds a fascination for the general public. A discarded phial with a drop or two of morphine sulphate is an attractive toy for a child who wants to play doctor, but the sharp edges and even the remaining liquid may be hazardous.

Equally important is the disposal of material used during domiciliary visits by general practitioners. Ashtrays or saucers at the bedside are not acceptable disposal units, and it is better to remove empty phials and used syringes, so that they may be thrown away in a properly controlled manner.

Newsletter, Natal Inland Branch, Vol. IX, No. 9, page 3.

Somerdrag

Hier in die Kaap is dit nog koud, maar die somer is ophande en die res van ons land het al 'n voormaak gehad van die somerhitte wat gedurende die komende maande verduur sal moet word. Dit het dus tyd geword dat ons weer aandag skenk aan ons kleredrag. Hoewel die safaripakke reeds 'n ingeburgerde mode geword het, is dit tog nodig dat ons van tyd tot tyd stilstaan en seker maak dat ons nie slaafs aan modes bly vasklou wat ons landsklimaat volkome vreemd is nie. Modevryheid is aan die orde van die dag, en wat 'n skrale jaar of vyf gelede nog totaal onaanvaarbaar was, is nou feitlik alledaags. Al roem ons ons met reg daarop dat ons 'n konserwatiewe beroep is wat nie met elke nuwe gier saamloop nie, maar eers die kat goed uit die boom kyk alvorens ons saamspeel, is dit tog goed dat ons nou en dan 'n objektiewe blik werp op wat ons oudergewoonte aanvaar as noodsaaklikhede wat voorkoms en gedrag betref.

Is die safaripak die korrekte antwoord op die vraag of ons moet wegbreek van die tradisionele pak klere en das wat vir ons somerklimaat so onprakties is? Dat dit onnodig is om 'n mode wat uit Europa en Engeland hierheen oorgewaaai het slaafs te bly volg, is nou reeds deur die meeste lede van die publiek aanvaar, en die dokter wat in 'n netjiese safaripak verskyn, word nie meer as 'n eksentriek verloopte beskou nie. Nogtans moet ons erken dat hierdie pakke nie altyd hul varsheid gedurende 'n dag se bedrywighede behou nie, wat wel die geval is met meer konserwatiewe kleredrag. Soos Langenhoven dit in 'n ander verband gestel het, hulle lyk tog maar soms aan die einde van die dag soos 'n aanskrywing wat mens opgefroemel het.

Die kortbroekpakke is ook nie altyd esteties uit die hoogste rakke nie, veral nie as die persoon wat dit dra so effens aan die oorgewig kant staan nie. Is ons nie onwillig om ietwat wyer te dink nie? Waar kom ons safaripak-vryheid vandaan? Ons kan die paadjie denkbeeldig deurloop: pak klere met das en selfs onderbaadjie, voorheen nog met 'n harde boordjie wat darem wêreldwyd met nuwe materiale versag het—die jagtogte in ons groot land wat tot die safari aanleiding gegee het—'n kombinasie van die twee modebenodigdhede met 'n knippie sport in die vorm van tennis daarby en siedaar, ons het die safaripak met kort- of langbroek, met of sonder lang wit kouse.

'n Groot deel van ons kontinent se ervaring met geskikte kleredrag word egter buite rekening gelaat. Wat van die kaftan en die soortgelyke loshangende gewade van die noordelike lande? Deur die eeue heen het mense in daardie gebiede geleer dat lugsirkulasie 'n belangrike onderdeel van liggaamsgemak is, en dat dit 'n elegante mode kan wees, sal iedereen wat dit gesien het geredelik erken.

Ons wil dit uit die staanspoor duidelik stel dat ons nie die kaftan as die standaardkleredrag vir die Mediese Vereniging se lede voorstel nie, en ook nie die safaripak afkam nie. Selfs diegene wat nie van hul geykte driestukpakke wil afstand doen nie, het die volste reg om so voort te gaan, maar ons moet gewillig wees om vry te dink en nie modeverkramptheid te ontsnap deur net in die rigting van die safarikamp te beweeg nie. Die eerste een wat 'n kaftan waag gaan moed nodig hê, totdat sy kollegas hom begin beny en ontdek dat daar 'n ellelange lys van variante is wat individualisme kan laat botvier.